

MK

Om Th. M3. a

87

Hans Andersen

NY PORTEFEUILLE.

Udgivet

Redigeret

af

af

Georg Carstensen.

J. C. Schythe.

4. Binds Nr. 5. — Söndagen den 3. November 1844.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Louis Klein.

i, at denne utidigt spottende Nar ikke blev levende parteret eller retmindste lagt paa Steile og Hjul.

(Fortsættet.)

Thorvaldsen*).

"Endnu i min fulde Virkekraft, uden legemlig eller aandig Alderdomsvaghed, gad jeg forlade dette Liv" — havde Thorvaldsen ofte sagt. Hans Dusse blev opfylst. Liig Pindar, Grekernes mest ophoede, dristigt flyvende Digter, saaledes dode ogsaa Thorvaldsen, Nutidens mest ophoede, dristigt flyvende Billedhugger, i Skuespilhuset, midt under en poetisk Nydelse — en Kunstner i Kunstens Tempel. Saaledes var hans Liv et sjont, et velsignet, et lykkeligt indtil det sidste Dieblik, physisk og psychisk sundt, hvad der vor Tids Kunst allerede er af en dybere Betydning, end man maa ske overhoved skulde troe. Den Opgave, at udvikle et sjont Liv, som et Kunstsverk, ligetil Oldingsalderen, og det med Bevidsthedens Klarhed, med Varme i Følelsen, med Mildhed i Daad og i Tænkemaade — denne Opgave har Thorvaldsen, liig Goethe, løst paa en storartet Maade. Nu er han hjemfaren og i ham en af de sidste af de Mægtige, som i vort Aarhundrede

beheriske Kunstens Nige og slakte en Glandsperiode, som kun faa Tider og Folk have at opvise. Blot Cornelius er endnu tilovers. Beethoven, Tonernes Behersker, Goethe, Kongen i Tankens hele vidstrakte Gebeit, Schinkel, Bygningskunstens Reformator, og nu Thorvaldsen — de have Alle forladt os. Hervoernes Tid er forbi; vi Epigonier ere blevne tilbage, for at sætte dem Billedstrotter, for at skue op til dem og at maale, uden at kunne finde Malet.

Thorvaldsen har som Kunstner gjen-nemvandret den hele Mythos, den græske og den christelige; han har levet sig ind i den første og efterdigtet, ikke efterlignet den; i christelig Land har han følt, tænkt og fremstillet den sidste. Som Phidias i den græske Kunsts Blomstringstid, saaledes staar Thorvaldsen i vor Tid høit og mægtigt over alle sine Kunstsæller, formedelst hans Werkers Eksionhed, Characterfylde og ophoede No; han har forstaet at optage i sig de græske Mesterværkers Adel og Kydshed og, med Aalandens Rigdom, som med Følelsens Dybde og Inderslighed, at belive dem til fuldkommen nye og eindommelige Skabninger. Som Phidias fandt sin Modsatning i den blodagtige Praxiteles, saaledes Thorvaldsen i Canova, — i Canova, som endnu staaer paa Grændesskjellet imellem det attende Narhundredes Maniereerthed og Bestræbelsen efter en ædlere Form, som i sine yndige, gratiose og sandselig pirrende, men ofte indtil Koketteri fødliche og charakteerlose Skikkeler hverkenaablenbarer den sunde, kraftfulde Naturlighed, ei heller nogen dyb Energi, — som former bløde Dvindeskikkeler, men hvis Hævoer kun opvise store Dimensioner og Kramp-

*) Vi opfylde gjerne et Dusse, som er fremsat i en os tilhængerkomen Privatskrivelse fra Dr. Norbert Mielichhofer, en bekjent Kunstdommer og Criticus i Wien, idet vi meddelede de Ord, hvormed han har indledet en Skizze af Thorvaldsens Liv i det af Dr. Frankl redigerede „Kunstblad“, der udkommer som Bilag til de Wiener „Søndagsblade.“

agtigt udprægede Athletlemlmer, istedetsfor sand Kraft og utvungen Hælestørhed. — Mærkværdigt er det herved, at Thorvaldsen

grundede sin Berømmelse i Rom ved Siden af og efter Canova.

THEATER, MUSIK, LITERATUR OG KUNST.

— At kunne optage Prospester, er et Ønske, som næres af Mange. Den Tegne-Undervisning, som bestaaer i at øve Hånd og Øie, ved at afscopiere Kobbere, Lithographier eller Tegninger, fører ikke til noget Resultat, hvilket de mange Elever, som i Ungdommen have anvendt saa stort et Antal Timer deryaa, kunne bevidre. At tegne efter Klodser eller deslige, er visinot langt hensigtsmæssigere, men ogsaa her maaer en stor Udfordkommended: Læreren kan ikke corrigerere anderledes, end ved at gjøre opmærksom paa Fejlene; vil han forklare, hvori Fejlene bestaaer, da ville Eleverne ikke kunne fatte det, fordi de mangler de præliminaire Forkundslaber, som ligge til Grund for ethvert Slags Tegning, ligesaa lidt som nogen Elev kan fatte en Correctur i Sproget, naar han er aldeles ubekjendt med Grammatiken. Vel har man opfundet flere, ret interessante Instrumenter til, paa en mechanisk Maade, at afbilde Gjenstande; men den i Tegning kynndige veed, at der hører Kundskab til at benytte slige Instrumenter rigtigt. Man kan desuden ikke let føre dem med sig paa Reiser eller Spadseretoure, hvorimod saa megen Øvelse i Haanden, at den kan styre en Blyant, og saa megen Kundskab, at den kan styre den rigtigt, kan Enhver føre med sig overalt. Uden at de nødvendige Kundskaber bibringes, blive saamange Timer anvendte paa at erhverve en mechanisk Færdighed i Haanden, der kun, gennem en tankeløs Tidsfordriv uden Interesse eller Nyte for Livet, fører til, at al Lyst til Tegning omstår ophører. Men Kundskaberne ere desuden af den Bestaffenhed, at de aabne Øjet for Naturens største og mangfoldigste Skønheder og lære os at erkende det Gudommelige ogsaa i Naturens Udvortes; ved dem ville Kunstsverker, gennem Forstanden, hæve den dunkle Gjælde til klar Bevidsthed, og det physiske Øie vil, hvorsomhelst i Livets Forhold, bringes til at see skarpere og rigtigere. Maar folgelig Tegne-U

dervisningen bliver ledsgaget af og bygget paa theoretiske Kundskaber, da maa den nødvendigvis føre til Resultater af en hoi practisk Vigtighed.

Hovedaarsagen nu, hvorfor disse Forkundslaber endnu saa sjeldent ere Gjenstand for den almindelige Tegne-Undervisning, kan maastee fornemmelig siges derti, at man anseer Sagen for altfor vankelig, vidtloftig og — kedsmæssig. Men Erfaringen har derimod vist, at naar Eleven blot veiledes til at gribe Tingene rigtigt an, saa vindr den snart en hoi Grad af Interesse, og at det Fornødne lader sig lære i en forholdsvis meget kort Tid. Ved at gjøre denne Paafand have vi dog kun Dilettanter for Øie: den egentlige Kunster kommer naturligvis ikke uden langvarig og anstrengt Flid fit store Maal nær.

Hensigten med disse Bemærkninger er, at henlede Publicums Æmærksamhed paa Trangen til og det Fortjenstlige i et Forset af Hr. Kobberstikker Petersen, høderligt bekjendt af mange Arbeider i sit Fag, hvoraf flere have været at see paa Maleri-Udstillingerne, idet han nemlig agter at föredrage, i en populair Form, Læren om Kunsten at optage Prospester*). Vi twile ikke paa, at ret mange Dilettanter — af begge Kjøn — vil benytte denne gunstige Lejlighed til paa en let Maade at blive delagtigjorte i en Kundskab, der vil laane deres Indlingsbæfestigelse en forhøjet Interesse og Verdi, og tillade os kun til Slutning at anføre Hovedmomenterne af hvad der vil blive Gjenstanden for disse Foredrag:

Maar man vil optage et Prospect, da ere Conturerne — Omridsene — det Første, som skal gjøres. At fremstille Disse, saaledes som de falde i Øjet, og at fremstille alle Gjenstandes Størrel-

* En trykt Veiledning hertil, i 9 Lectioner, ledsgaget af 11 Taylor, er for et Par Aar siden udkommen fra Hr. Petersens Haand.